

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **N. K. T.**, nar. ..., st. přísl. Vietnam
bytem P. 645/10, P. 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2017, č.j. OAM-867/ZA-ZA11-HA08-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně prověřil jeho tvrzení o pronásledování členů rodiny a nesprávně posoudil motivaci žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu po pozbytí pobytové oprávnění v ČR, neboť do té doby se nemusel obávat nuceného návratu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

do Vietnamu. S politikou vietnamského režimu nesouhlasil a věděl, že bude pro jakýkoliv projev nesouhlasu potrestán.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť tvrzeným důvodem žádosti o azyl byla legalizace pobytu, Nývltu do vlasti žalobce odmítl pro nezaplacení dluhu, což však nezakládá relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Během řízení uvedl, že sice jeho otec a děda měli problémy, ale jeho soby se to netýkalo a nikdy nebyl diskriminován.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 24. 10. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedl, že přišel o pobyt a nechce se vrátit do Vietnamu, neuznává tamější režim, jeho otec i děda měli problémy, ale největší překážka jeho neschopnost uhradit dluh. Při pohovoru žalobce uvedl, že do ČR vycestoval v roce 2009, poté byl v roce 2013 ve Vietnamu 4 měsíce za účelem podnikání, ale díky podvodu přišel o veškeré peníze a tak mu zůstal dluh cca 3,5 mio Kč, na jehož splácení je domluven s věřitelem. Má obavu, že pro nesplácení bude mít žalobce i jeho rodina potíže. Věřitele na žalobce zkoušeli nátlak, ale zatím jej „nechávací“, aby mohl dluh splácet.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
9. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
10. Doplnková ochrana se dle ustanovení § 14a zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

11. Podle odstavce 2 ustanovení § 14a zákona o azylu se za vážnou újmu považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
13. Soud se projednávané věci ztotožňuje se závěry žalovaného správního orgánu vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné relevantní důvody, pro které by bylo možno mezinárodní ochranu v jakékoliv formě udělit. Soud konstatuje, že žalovaný svoje závěry podložil dostatečnými podklady, které jsou obsaženy ve správním spise, a své rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.
14. Žalobce neuvedl důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ani v podané žalobě. Skutečnosti, že jeho otec a děda, resp. jeho bratr, měli problémy s režimem v zemi původu, nezakládají důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve kterékoliv formě ve smyslu ustanovení § 12 až § 14b zákona o azylu, jestliže žalobce uvedl, že nebyl režimem nijak diskriminován a ni nikdy neprojevil svůj odpor vůči státnímu zřízení, tudíž ani neměl být za co postihován. Zároveň nepřiznání výsluh otci za účast ve válce v Indočíně nelze považovat za odpor proti režimu, shodně jako názor žalobce na nemožnost svobodného projevu v zemi. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tímto tvrzením žalobce (viz. str. 3 rozhodnutí žalovaného), kdy uvedl, že dané nijak nesouvisí s osobou žalobce, jestliže nebyl nikdy režimem postižen. Žalobce tak neprokázal, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, a ani nic takového netvrdil.
15. Žalobce rovněž netvrdil, že by mu ve Vietnamu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce uvedl pouze to, že ve Vietnamu mu hrozí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nebezpečí ve smyslu neuhrazení dluhu, ale jen prokazuje ekonomické důvody své žádosti, které však nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Výslovně potvrdil existenci dohody s věřiteli a vyloučil, že by vůči němu nebo jeho rodině věřitelé postupovali takovým způsobem, vůči kterému by příslušné státní vietnamské orgány žalobci neposkytly ochranu. Tvrzená obava z věřitelů není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zřetel hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetel hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]*“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 – 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou

16. Soud poznamenává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozděleno důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a informací o situaci ze země původu. Soud konstatuje, že v daném případě žalobce nedostal své povinnosti a břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu si žalovaný obstaral informace o situaci v zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo
17. K tvrzení žalobce o nutnosti mít příjem pro splácení dluhu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, podle nějž „*Obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu.*“. Zároveň potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69). Pokud žalobce hodlá setrvat na území České republiky, je třeba, aby o to usiloval právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě zákona o azylu, který je určen pro specifické případy, o jaký se zde nejedná.
18. Zákon o azylu nestanoví povinnost cizince ihned po vstupu na území požádat o mezinárodní ochranu, avšak pokud cizince takto požádá po letech pobytu teprve poté, co zaniklo jeho pobytové oprávnění, jde o výrazný signál absence důvodů mezinárodní ochrany, jestliže žadatel sám takto tíživě necítil obavy z návratu do země původu a zřetelem na časově omezenou dobu oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobci na území ČR neschválilo oprávnění trvalého pobytu a zároveň v roce 2013 vycestoval zpět do Vietnamu za účelem tam podnikat, jeho obava ze státního zřízení ve Vietnamu tak nebyla přítomna a žalobce neuvedl skutečnosti, které by měly založit změnu jeho postoje. Proto žalovaný zcela důvodně shledal žádost žalobce za neoprávněnou.
19. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

20. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. února 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.